

ת"פ 15827/01/18 - מדינת ישראל נגד מיכאל קורנט

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 15827-01-18 מדינת ישראל נ' קורנט
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

המאשימה

נגד

הנאשם

מדינת ישראל

מיכאל קורנט

באמצעות בא כוחו עו"ד יגאל רסקין

הכרעת דין

כללי:

לפי כתב האישום, בתאריך 3.11.17 סמוך לשעה 12:45 בחיפה, במרכז זיו בנווה שאנן, בחניון הסופרפארם, לאחר שהמתלונן החנה רכבו במקום, טען בפניו הנאשם, כי החנייה שלו, ותקף אותו באופן שדחף את המתלונן אל תוך מכוניתו.

עקב כך נחבל המתלונן בגבו ממעצור היד ברכבו, כן נחבל המתלונן בזרוע ידו הימנית מההגה ברכבו, כן סבל המתלונן כאבים בגב ובחזה צדדי מימין.

הנאשם הואשם איפוא בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

הנאשם כפר בכתב האישום. הוא הודה בכך שפרץ ויכוח מילולי על מקום החנייה עם המתלונן, אך כפר בכך שתקף אותו.

דין והכרעה:

ראיות התביעה:

המתלונן מסר בעדותו, כי הוא בן 65, עלה ארצה ב-1991 מברית המועצות ועבד בבנק הדם.

באשר לאירוע ציין, כי במועד הנקוב בכתב האישום, הגיע לחניון "סופרפארם" שבמרכז זיו, בנווה שאנן (לתרשים החנייה וסימון העד ראו ת/14). כאשר ביקש לחנות את רכבו, יצא רכב אחר מהחנייה, והוא נכנס לחנייה. לפתע הבחין, שמישהו רץ אחרי הרכב שלו, וניגש אליו. הוא יצא מהרכב, פתח את הדלת, לפתע אותו אחד, עמד מולו, ואמר לו: **"זה חנייה שלי"**. המתלונן בתגובה טען בפניו שהוא לא ידע זאת, הוא בא רק ל-5 דקות כי הזמין לחם באותו מקום, והנאשם השיב לו: **"גם אני לחמש דקות"**, ולאחר מכן, אמר משהו ברוסית, דחף אותו כך שהמתלונן נפל לתוך הרכב, על ידית בלם היד, אשר פגעה לו בגב וגרמה לו לחבלה ולכאבים (עמ' 5, שורות 20-28).

עוד טען המתלונן, כי לאחר שהנאשם דחף אותו לרכב, הוא עמד ליד הרכב. המתלונן פחד ממנו, סגר את הדלת ונעל אותה. לדבריו, הנאשם הקיף את האוטו, והביט אליו מהחלון. המתלונן לקח את הטלפון והתקשר למשטרה, וסיפר שראה את מספר הרכב שלו. הוא תיאר למשטרה את האירוע, וזו הזמינה לו מד"א אשר הגיש לו טיפול רפואי (עמ' 5, שורות 29-30; עמ' 6 שורות 1 ו-2; תעודת רפואית של מד"א - ת/9).

כאשר התבקש להגיב לטענת הנאשם, שטען שהוא לא נגע בו, אלא רק "קילל אותו", טען המתלונן: **"...אני אומר שאני אומר אמת ואני לא ממציא, יש צילומים, אני שבועיים לא יכולתי לשכב, שבועיים ישבתי על כיסא בגלל הכאבים, ולא יכולתי לנשום, יש צילומים, אשתי צילמה אותי, נתתי את זה למשטרה"** (עמ' 6 שורות 7-9).

המשטרה חקרה את האירוע וערכה עימות בין המתלונן לנאשם (ת/6). בעימות, חזר ואמר המתלונן בפני החוקר והנאשם, כיצד תקף אותו הנאשם, ומנגד כפר הנאשם, וטען כי לא עשה לו כלום, ואף פקפק בכך שהחבלות אליהן התייחס המתלונן נגרמו לו מהדחיפה לרכב.

עדות אשתו של המתלונן:

העדה נכחה בחלק מעדותו הראשית של בעלה, המתלונן, עד אשר הורה לה ב"כ המאשימה לצאת מהאולם (ראו עמודים 5-7).

העדה לא נכחה באירוע.

הודעתה במשטרה מיום 12/11/17 הוגשה בהסכמה כתחליף לעדות הראשית (ראו ת/16).

בהודעתה במשטרה היא סיפרה שבבוקרו של אותו יום שישי (מועד האירוע), התקשר אליה בעלה (המתלונן), ואמר לה שמישהו תקף אותו. היא עובדת כרופאה, ובאותה עת, כשקיבלה את השיחה, היא עבדה במרפאה ביקנעם.

באותה שיחת טלפון, אמר לה בעלה, שהותקף בשל ויכוח על חניה, המשטרה הזמינה לו אמבולנס, ועוד אמר לה שהוא לא הסתכסך עם אותו בחור שתקף אותו, ואף לא הספיק לומר לו מילה, ואותו בחור דחף אותו, אבל הוא הצליח לסגור את דלת הרכב והסתגר ברכב.

מאוחר יותר, פגשה את בעלה בחדר המיון בבית חולים "בני ציון", זה היה סמוך לשעה 14:00. בערב היא צילמה את בעלה בבית, באמצעות הטלפון הנייד שלו, והפנתה לצילומים בהם רואים את החבלות שנגרמו לו ביד ובמותן.

לשאלת החוקר, היא ציינה כי בבוקר כשיצאה לעבודה למרפאה, **"...והכל היה בסדר ולא היו עליו סימני חבלה על**

הגוף שלו" (ת/16, שורה 11).

אשר לסיבה מדוע הותקף בעלה ע"י אותו בחור בחניון, היא אמרה בחקירתה במשטרה, כי בעלה מסר לה, שזה היה **"בגלל החנייה"**.

ראיות ההגנה:

הנאשם העיד להגנתו.

הנאשם מסר שהוא עובד כמהנדס ב"אלביט", נשוי ואב לשניים. הוא זוכר היטב את פרטי האירוע.

באותו יום שישי, הגיע לסופר פארם במרכז "זיו" בנווה שאנן. התנועה הייתה כבדה, היה "פקק קטן" כלשונו ולא היו מקומות חנייה.

הוא הבחין ברכב היוצא מחנייה, ורצה לתפוס את החנייה במקומו. אותו רכב יצא מהחנייה, וכאשר הוא התכוון לחנות, נכנס מישהו אחר (המתלונן) לחנייה במקומו.

הנאשם יצא מרכבו, על מנת לומר לאותו נהג (המתלונן), שהוא המתין לחנייה הזו. לדבריו, אותו נהג אמר לו: **"אני לא ראיתי"**, והוא בתגובה השיב לו: **"זה בסדר אבל עכשיו אתה יודע"**. אותו נהג השיב לו שהוא הגיע למקום ל-5 דקות, והוא בתגובה אמר לו, **"זה לא בסדר"**, אך אותו נהג קילל אותו, והמשיך בדרכו, והוא בתגובה, קילל אותו ברוסית, אמר לו שהוא אידיוט, נכנס לרכב ועזב את המקום.

הוא החנה את רכבו במקום אחר, ניגש לסופר פארם, ערך את הקניות שלו ובכך הסתיים העניין (עמ' 19 שורות 22-25; עמ' 20 שורות 1-8).

ברובד המשפטי טען הנאשם להגנת זוטי דברים, תוך הפניה לפסיקה.

דין והכרעה:

לאחר שבחנתי את עדויות הצדדים, ועיינתי בחומר הראיות, נחה דעתי כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

בחנתי היטב את עדויות שני הצדדים הניצים ביניהם, את עדות המתלונן מזה, ואת עדות הנאשם, מזה, ומעדיף אני בבירור, את גרסת המתלונן על פני גרסת הנאשם, לה מצאתי עיגונים ראיתיים בחומר הראיות שבפני, כפי שיפורט להלן.

המתלונן מסר עדות מפורטת, אשר הותירה עליו רושם אמין. ניכר היה מעדותו, כי הוא מתאר את הדברים כהווייתם, לא מגזים ולא מקצין את האירוע. עדותו היתה אותנטית וקולחת. הוא פירט כיצד חנה, היכן חנה, התייחס לכך בתרשים שערך (ת/4). הוא הבהיר כיצד פנה אליו הנאשם והתווכח איתו על החניה. כיצד עמד בפתח האוטו שלו, כאשר הנאשם הגיע אליו, ובין השניים התקיים וויכוח על החנייה, כשהוא מסביר לנאשם שלא ידע שבכוונתו לחנות במקום, וכיצד

במהלך אותו ויכוח דחף אותו הנאשם והוא נפל לתוך הרכב, דבר אשר גרם לו לחבלות.

התיעוד הרפואי והצילומים שהוגשו לבית המשפט, תומכים בקיומן של החבלות אותן תיאר המתלונן, מיקומן של החבלות וטיבן אף הוא מחזק ותומך בגרסתו.

בהקשר זה, אני דוחה כבלתי מסתברת בעליל, את הטענה כאילו המתלונן היה חבול עוד קודם לכן. אני מאמין למתלונן, כי הוא לא היה חבול לפני כן, וכי החבלות נגרמו לו עקב הדחיפה של הנאשם את המתלונן לתוך הרכב, תוך פגיעה של בלם היד, שהוא פריט נוקשה, הבולט בין שני הכיסאות הקדמיים שברכב, כגורם החבלות.

כמו כן, קיים תיעוד רפואי שנערך על ידי מד"א בבית החולים, המחזק את העובדה כי נגרמה למתלונן חבלה באותו אירוע, הוא אף קיבל טיפול רפואי בבית חולים "בני ציון" (ראו ת/9, ת/10 ו-ת/10א). יצוין, כי באמירה הספונטנית של המתלונן בפני חובש מד"א, מצוטטים מפיו הדברים הבאים:

"...לדבריו, הותקף על ידי אדם אחר, שעזב את המקום, בוויכוח על חנייה, הוא נדחף לאחור, ונחבל במרפק ובצלעות..." (ראה ת/9).

מדובר בדברים ספונטניים, שאמר המתלונן, בסמוך לאחר תקיפתו על ידי הנאשם. הדברים נוגעים במישורין לעובדה השייכת לעניין, ולכן, הם קבילים (סעיף 9 לפקודת הראיות).

העובדה שמדובר בדברים ספונטניים, התואמים את גרסתו של המתלונן, מוסיפים ומחזקים את המסקנה, כי עדותו בבית המשפט אמינה ומהימנה.

חומרי הראיות מהדיווח בזמן אמת, כפי שדווחו למשל"ט במשטרה (ת/4), הדברים שמסר לשוטרי הסיור שהגיעו אליו (ת/13), ההודעה שנגבתה מהמתלונן בבית החולים (ת/1א), כל אלה מחזקים אף הם את גרסת המתלונן.

הודעת אשתו של המתלונן (ת/16) שהוגשה כראיה מוסכמת, מחזקת גם היא את גרסת בעלה.

העדה נכחה באולם בית המשפט, בחלק הראשון של החקירה הראשית של בעלה. אך הדבר לא פוסל את עדותה אלא משפיע על משקלה, בכל הנוגע למרכיבי עדות בעלה בהם נכחה.

חקירתה בבית המשפט בכל הנוגע ליתר חלקי העדות, בהם לא נכחה, לא הובילה לקריסת עדותה, או איונה, ההיפך מכך. התרשמתי כי העדה מתארת נכונה את הדברים ששמעה וקלטה מפי בעלה.

אבל, אפילו הייתי מתעלם מעדותה בבית המשפט, ואינני סבור כי יש לכך הצדקה משפטית, הרי שאינני סבור כי ניתן להתעלם מהדברים שמסרה במשטרה (ת/16).

בחקירתה במשטרה, מסרה שבאותו בוקר, בעלה התקשר אליה לאחר האירוע ומסר שהותקף ע"י בחור שהתווכח איתו על חניה. היא ציינה לשאלת החוקר כי בבוקרו של אותו יום הוא יצא את ביתו ללא שום סימן חבלה עליו (ראו ת/16 שורה 11).

יתרה מזאת, גרסתו של הנאשם מחזקת את ראיות התביעה.

גרסתו של הנאשם היא, כי הוא אכן ירד מהרכב, התעמת עם המתלונן, התווכח איתו על החניה, וקילל אותו. כלומר, גם אליבא דהנאשם, פרץ וויכוח על החניה, כאשר לדבריו, הוא יצא מהרכב וניגש אל רכב המתלונן.

עדותו של הנאשם בבית המשפט, הייתה קשה עלי, היא לא הותירה עליי רושם מהימן, ככל שהעיד התרשמתי מחוסר אמינות דבריו.

ניכר היה, כי הוא מבקש להרחיק עצמו בכל מחיר מהאירוע. לא היה בפיו כל הסבר מניח את הדעת מדוע בחר להתעמת עם אדם מבוגר ממנו, על חניה, מדוע יצא מהרכב וניגש אל המתלונן, מדוע עמד מולו והתעמת איתו, וכיצד נגרמו למתלונן החבלות מהן סבל בעקבות האירוע.

התנהגותו של הנאשם באירוע, מחזקת את המסקנה שהוא פעל באופן תוקפני ואלים. לא ברור מדוע הנאשם כאדם נבון בוגר ואחראי, הטוען ש"תפסו לו חנייה" - גם אם הוא צודק והמתלונן אכן תפס לו את החניה באופן לא ראוי - בחר לרדת מהרכב ולהתעמת עם המתלונן "פנים אל פנים", כאשר כאמור, הוא גם מבוגר ממנו במס' שנים.

התנהגות זו אינה מתיישבת עם ריסון ואיפוק, בהם מחויבים כלל משתמשי הדרך לנהוג האחד עם השני, בוודאי שאין התנהגות זו, עולה בקנה אחד, עם כללי יסוד בסיסיים, של דרך ארץ, וביניהם "ואדרת פני זקן". היא מעידה על חוסר סובלנות ותוקפנות מופגנת.

נהג היוצא מהרכב לויכוח עם נהג אחר על חניה, מזמין בהכרח עימות עם הנהג השני. דבר כזה, יכול לגרום, בין רגע, להתלקחות אלימה בין השניים, והיו דברים מעולם. הדבר אינו ראוי ואינו נחוץ וטמון בו, כאמור, פוטנציאל אלים.

העובדה שהמתלונן העיד כי כאשר הפנה את מבטו, ראה לפתע את הנאשם עומד ליד דלת הנהג, מוסיפה ומחזקת את המסקנה, שהנאשם ירד מהרכב, על מנת להתעמת עם המתלונן ועד מהרה גלש עימות זו לתגובה אגריסיבית שהתבטאה בדחיפת המתלונן.

בנוסף, העובדה שהנאשם ירד מהרכב, התעמת עם המתלונן ואף קילל אותו כפי שהנאשם בעצמו מאשר, מלמדת שהוא כעס מאוד על המתלונן, על כך שתפס לו את החנייה.

נתון זה, אף הוא, מוסיף ומחזק את המסקנה העובדתית היא, שפניו של הנאשם היו להתעמתות עם המתלונן, על שום שהאחרון, תפס לו את החנייה, שהוא התכוון לחנות בה, ולכן בחמת זעם, הוא ירד מהרכב, פנה למתלונן, ובמסגרת הויכוח על החניה, דחף אותו לאחור. המתלונן נפל לתוך הרכב, ונחבל בגבו ממעצור היד, ובזרוע ימין מההגה, כפי שמגבה זאת התיעוד הרפואי והתמונות שהוגשו.

אשר לטענת ההגנה בדבר תחולתה של הגנת זוטי דברים.

סעיף 34ז לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא, קל ערך"

בפסיקה נקבע כי ההגנה תחול מקום בו אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן, ואין הוא

הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית (ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזיאן**, פ"ד נג (5) 747, בעמ' 761-762).

מדובר בארבעה תנאים מצטברים: טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו ושקילת האינטרס הציבורי.

לקביעתי, הגנה זו לא עומדת לנאשם, להלן אנמק בקצרה.

טיבו של המעשה - מדובר במעשה בריוני ואלים, בו הנאשם יצא מרכבו על מנת להתעמת עם אדם מבוגר ממנו על חניה, תוך שדחף אותו אל תוך רכבו של המתלונן, ובעקבות כך נגרמו למתלונן חבלות כמתואר בתעודות הרפואיות שנזכרו לעיל.

נסיבות המקרה - הן כמפורט בהכרעת הדין ואין צורך לחזור על הדברים. נסיבות אלה מלמדות על יוזמה להתעמתות שבאה מצד הנאשם, אשר ניגש למתלונן ובסופו של דבר גם תקף אותו, אלה הן נסיבות הנוטות לחומרה, וחותרות נגד הערך המוגן שביסוד עבירות האלימות - ההגנה על שלומו ובטחונו של הזולת.

תוצאות העימות - פציעות וחבלות של ממש אשר אינן מאפשרות קביעה כי מדובר בזוטי דברים, לא כל שכן, כאשר חווה אותו אדם מבוגר, שהחלמה שלו מפציעות כאלה קשה ואיטית יותר.

האינטרס הציבורי - מעשיו של הנאשם היוו פגיעה משמעותית בערך המוגן שביסוד עבירת האלימות המיוחסת לו. מעשה אלימות בו נפגע אדם בנסיבות של מריבה על חניה ובכלל בכבישים, הפך לדאבון הלב לחזון נפרץ ואין מקום להקל ראש בכך. מעשים כגון אלה מצמיחים סכנה ממשית לביטחון שלום הציבור ובית המשפט אינו יכול לפטור אותם כזוטי דברים (ע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל** (פורסם בנבו), שם בפסקה 25).

אשר להסתמכות ההגנה על הפסיקה שהביאה כתמיכה לטענותיה.

ע"פ (מרכז) 39031-05-12 **חננאל נ' מ"י** - באותו מקרה נקבע, כי מדובר באלימות "**ברף הנמוך שכן המערער איים שיתן לה (למתלוננת - ש.ב.) אגרוף ולא מעבר לכך**" (פסקה 8 לפסה"ד). ואילו כאן הדברים גלשו מאלימות מילולית לתקיפה וחבלות של ממש.

ע"פ (ת"א) 2125/94 **בן ארי נ' מ"י** - על בסיסו טוענת ההגנה להעדר קשר סיבתי בין החבלות לבין פציעת המתלונן. שם היה מדובר בקבלן שבא לבצע עבודה והמתלוננת מנעה זאת בגופה. אותו קבלן/נאשם אחז בה לטענתה והזיז אותה. כתוצאה מכך נטען כי ביצע עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין. ביהמ"ש המחוזי קבע שם כי "**לא היתה בפני ביהמ"ש קמא ראייה כי כתוצאה מאחיזת המערער בידיה של המתלוננת נגרמו לה אותם שטפי דם "קלים" ושריטות "קטנות" באמות ידיה...**" וכי לא מדובר בחבלות המגבשות עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, (עמ' 4 לפסה"ד).

בנדוננו נקבע, כי ישנו קשר סיבתי עובדתי ישיר ומוכח, בין דחיפת הנאשם את המתלונן במסגרת העימות ביניהם לגרימת החבלות של ממש שהאחרון חווה כתוצאה מכך (חבלות שנגרמו למתלונן כתוצאה מנפילה על אביזריו הפנימיים של הרכב), וקיימות ראיות ממשיות המבססות זאת (תמונות המתעדות את החבלות; תיעוד רפואי של חדר המיון ושל מד"א).

בנסיבות מצטברות אלה, חוששני שאין תחולה להגנת זוטי דברים.

סוף דבר:

על יסוד על האמור, אני קובע כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעל לכל ספק סביר ובהתאם אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום - תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ט, 15 אפריל 2019, במעמד הצדדים